

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja 6e
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočá ty.

Z njebjes mana
Njeh 6l khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew 6e. P

• Serbske njedželiske lopjeno. •

W Budyshtnje, 30. dezembra 1923.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knižicizšćerńi a płaczi na měřaz 5 stotych pjenježkow.

Na nowe lěto.

121. Psalm.

Bóh je pomhac. Bóh hišće pomha.
Bóh budže dale pomhac.

To budž nasche postrowjenje na kónzu njeměrneho a cžež-
teho lěta we wěrje, s kotrejž chzemy nowe lěto nastupić.

Džakow nosć pschi spominanju na sańdžene cžahy,
wěstosć pschi hladanju na něčzišchi cžah, do wěrjenje
pschichodnemu cžakej napschecžitwo, to je tał rjez trojenicžosć
křesćijaniskeje pobožnosće.

Cžahy khwataja, a cžlowjeł je pschezo na puczu. Jenó
Bóh knjes je wěczny, je knjes wschitkich cžahow. To jadritwoje
Matthias Claudius spěwa:

Cžlowjeł tu je a traje
Na malu khwilečičku,
A wschitkón hwět so minje
Se hwojej kražnoćeju.
Bóh jenicžki je wěczny
A na wschitkich kónzach
A my w jeho rukach.

Hdyž hěbi rukowanje Wschehomóžneho prawoje nutrnje roš-
pominamy, nasche myhke hame wot so na psalmste modlitwy
pschińdu, na 23. a 103. abo na 121. psalm, kiž je jako psalm na
wonkhód a nutskhód so nowolětny psalm scžinił. W pastyrskim
psalmje bóle dowěra, w khwalobnym psalmje bóle džakownosć
do přědka stupi. A džakej a dowěrje, w 121. psalmje wěstosć
pschistupi. Sańdženosć, pschitomnosć, pschichod, wscho pod
jenym słowom steji, s kotrymž pobožny muž na hory a k njeju

hlada: „Moja pomoz pschińdže wot teho knjesa, kiž je njebo a
semju scžinił.“

Tał wón druhého kaž nan lubeho hyna trošchtuje a žohnuje:
„Tón knjes swarnuj cže pschede wschitkim slým! Wón swarnuj
twoju duschu! Tón knjes swarnuj twój wonkhód a nutskhód
wot nětkha hač do wěcznosće!“

Pomoz pschińdže! Derje temu, kiž to wě abo kotremuž so
to swěsczi. „Moja pomoz pschińdže“, derje temu, kiž tał hwojeho
hyna s trošchtom posběhuje! Psalmiski trošchtar ma hylny rjap.
Njeke na khribjecze hwoju sańdženosć, wě, sčto ma nětko cžinicž,
a poruczi pschichodne cžahy temu, kiž njepi ani njedrěma.

Wulki wuczenz Kant nam tsi rasne praschenja na hwědomje
kłada: sčto móžu wjedžecž? sčto mam cžinicž? cžeho hmem
so nadžijecž? Teke tsi praschenja njeh nam pomhaja nowolětny
psalm wuložowacž. Tole „móžu“, tole „mam“ abo dhrbju a
tole „hmem“ ma wjele na hěbi! Sčto móžesh, to jeno se sań-
dženosće wěsch. Sčtož dhrbish, to masch nětko do ruki wsacž.
Sčto hmešch, to je sa twój pschichod jara wažne praschenje.

Sčto móžu wjedžecž? Jenó, sčto hym nashonil, niz pschi-
chodne. Ja wěm, so je Bóh wscho wodžil. Ja njewěm na kóžde
„cžehodla“ spokojuje a hladke wotmołwjenje. Ja wěm, sčto je
někotry shubil, a tela je hišće Boha khwalil! Ja móžu wje-
džecž, so mam Bohu knjesej na kóždy pad džakowny byčž. Moja
pomoz pschińdže wot njeho.

Sčto mam cžinicž? Božu wolu! To steji twjerdže kaž
Sinai. A k cžinjenju Božeje wole najbóle Božeje pomozh trje-
bamy, bóle hač k cžetpjenju. To je wěscze w 121. psalmje wo-
pižane, hdyž tam reka, so Bóh njebudže twójimaj nohomaj so
dacž podhgunecž, a hdyž twój psalmiski wuczeł a trošchtar praji-

so Bóh by tvoju duschu swarnotwał. S noweje a wjele wjetškej poškufchno'cju dyrbinu my ludžo nascheho čařa so sa Božeje wolu prašecy a hebi bójšku pomoz žadacy k činjenju Božeje wole. Nětko! To je słowo, kotrež žada poškufchno'cju, hotowo'cju, skutkowno'cju wěstow'cju, smužitow'cju, štwěrnosć. Nětko, to dyrbi wonthód a nutšthód byc, wonthód se starych skomdow a nutšthód do noweho křesćijanstwa. Bóh je wěšće hotowy k pomozu. Ale nještěrnym, njepoškufchnym Bóh njepomha. Jim by jeho pomoz schodžika. Jeho mudrow'cju čini, so won hišće čařa, hač so wobrocza.

Moja pomoz pschindže. To je ta pomoz, kotraž po Božeje mudrow'cju mojej duschi hoji. Čeho šmēm so nadžijecy? Abo dyrbinu so radšeho prašecy: čeho dyrbiu so bojecy? Někotry je sa mlode lěta něšyto wobeschoł, so so teho čařa žiwjenja kaje. Tehdy psched šudom stejesche. Wot teho čařa je prawu hrosu měl. Čyž hordow'cju je přecy. Abo tehdy je nan psched nim stat w šylach hněwa a šyn je dyrbił so wscheho wu'nacy. Nětko je šyn šrawiški. Šchepotanje psched šudom abo namowym hněwom běšce jeho pomoz byla, pomoz na prawy pucy, najwažnišcha pomoz.

Šotajšim najpředy pschindže bojoscy psched Bohom. Šonej hačle myšlu hebi na to, čeho šmēm so nadžijecy. Šswětně nadžije dyrbinu hebi prawje wobhladacy. Niž w'chitko maja dobre prawo, kotrež w myšli „šmēm“ leži. Pschey hebi šrowow'cju a duschowscy šwojich džecy abo so by čy mandželika hač do twojeje šmjercy wobhladała, pschey hebi mēr w kraju a domje, so by Bóh twój lud k wěrje wobroczył a podomne duchowne šbože! Wjedž, so šmēm hebi lěpsche čařy jeno tehdy žadacy, hdyž nowy lěpši duch je žyly lud wobnowił a k šbožu wuhotował.

Čeho mamy so bojecy w bjesbóžnym čařu šelšeho nješboža w šaženym ludu. Čeho šmēm so nadžijecy? Šo Bóh šudži. Šo Bóh nješpi! Moja pomoz pschindže. A hdy by mój šonz pschischoł, Bóh mój džěl wostanje, kaž 73. psalm to taš mōžnje wupraja.

Šoži wěčny raj, to je našcha najšbōžnišcha nadžija. Šdyž našch wonthód tu je, mamy a wěmy nutšthód. Šle lěto šmy pschětrali. Šacy trajemy w žylym nowym lěčy, to njewěmy. Ale Bóh budže pomhacy.

Budžmy wješeli w nadžiji, ščyčplimi w čyžnow'cju, wobštajni w mod'itawje!

Jesu, daj so my tudy rycyřyžy
Wšchitko š tobu pschewinjemy
A twój dobyt šacyjemy,
Šat ty rycyřyžy sa naš dobyt šy! (27, 14.)

Šamjeń.

Š wobšamlnjenju lěta.

Šerlusch se šerbšich „Špěwaršik“, čy. 196.

Luf. 24, 29.

Hlōs: Ty Khryšće sy džen wjesoly etc.

Hdže chceš ty, dokelž wječor je,
mój Jesu, luby cuzbniko?

Pój, pój, nječ ja to zbožo mam,
zo ty by při mni wostał sam!

2. Daj naprosyć so, Jezuso!
Pój ke mni, luby přećelo!
— wšak wěš, zo kōždy čas mi ty
mój luby hōsć a přećel sy.

3. Džen je so skoro nakhilil,
a nōcny čas so přibližil,
duž mje, o moje swětko, ty
wšak njewopušč nēt při noey!

4. Mje rozswěć, zo džě namakam
ja ščyžku k twójim njebjesam!

Zo mojih hrěchow čemna nōc
mje njezawjedže, — daj mi mōc!

5 Hdyž dyrbiu ze swěta so hnuć,
mje přewodž, Jesu, smjertny puć!
Mój Jesu, wostań! — prošu čy;
ja wēm ty njewopuščiš mje.

Čařa hnady Božeje.

Šlōš: Šchtož Bohu wjerschnemu so poda.

— Čařa hnady Božeje k šonzej šhwata!

To wopomni derje, čłowjecy!

Šlym Boža hnada budže w'ata,

Bóh hrěchi šhlosta šurawje. —

Šchtož nima hnady Božeje,

Je šhubjenty do wěčnow'cju.

— Čařa hnady Božeje k šonzej šhwata!

Tu š kōždym wofomifnjenjom,

Šly šudniky do rukow šhwata,

Bóh džy se šwojim šhlostanjom!

Šchtož čłowjek šyje, budže žnjecy —

We njewodatyh hrěchach žnjecy.

— Čařa hnady Božeje k šonzej šhwata!

Wšchōn šlepy, njewěrjazy lud

Dže do wěčneho šatamanštwy,

Bóh pschindže, džerži prawy šud!

Bóh šnjy! so njeda sa šmēm mēc!

Šchtož čłowjek šyje, budže žnjecy!

Čařa hnady Božeje k šonzej šhwata!

Šom' tiž čyze w hrěchach šawostacy,

Na Bože kašnje šedžbu nima

A Bohu nochy poškufacy.

Bóh šudžicy budže š prawow'cju

Wšchē ludy na tym šudnym dnju!

Čařa hnady Božeje k šonzej šhwata!

Šōn mudry da so nakacy,

Šlōš Šoži wo joh' duschu škapa!

Bóh hrěšniky čyze wulhowacy

Psched tym najwjetšim nješbožom,

Psched Šožim wěčnym šhlostanjom. —

Čařa hnady Božeje k šonzej šhwata!

Šsmjercy šaka na naš hrěšnikow. —

Wo durje wutrobny Bóh škapa,

Čyze šbōžnych čynicy čłowjekow,

Psches šwojoh' Ššyna Šhryštuka

Wšchēch wěrjazyh wjescy do nj'šja!

Čařa hnady Božeje k šonzej šhwata!

Šchtož poškufy na Šoži šlōš,

Wo durje Božeje hnady škapa,

Mēr doštanje, tro'cht, wješow'cju!

Bóh šokutneho hrěšnika

Še šwojej hnady wobšboža!

Š. Š.

Šurfej a štat.

Špadowanje žitnych šlacžnow je se štrachom tež sa wšchē wofady, kotrež bēchu so nětko taš někaš kus šhrabale, so šaložiwšchi je šwojim šjenježnym wobšhodom na žito. Šdyž hižo pschitym nimale žana wofada njebē na to nušne pschisčla, šobračyje to nětko čym wjazy, wofebje došhody duchownych, nětkole hušto došcy hišćy šhētro njedowšhaze, špadnu wo wjele a nuša

hroby tež tam, hdyž bě nětkole možno, na satožku žita, nudy do-
wobarać. Tuž budže tež tehodla nudy, dawel, kotryž je posled-
nja synoda sa januar wobšamnyla, sberacž, taž bóršy a taž wy-
ško hacž so wupiša, so njeby so njedostatk w poskadniach wo-
šadow na njerulicjomne potwyschil, pschetož sa nowe lěto nje-
plazi němšy wulkoštat žanzu podpjerow wjazu, dofelž to nje-
může, — a sakski stat??

Stare lěto 1923 šawostaja nowemu 1924 šawostajenštwu,
kotrež njeje herbej k wjekelu, to placzi potwyschitownje sa ewan-
gelske zyrkwoje w Němskej, sa saksku wošebje. Njech tuž to nowe
lěto pschinješe wošadnym, khesescizjanam, to dopomnjenje, so
su khesescizjenjo a so to rěka: wěrjazy Jesuša Šhrystuša a so to
rěka, i wutrobu, i ertom, i ruku, se samoženjom sa to stacž, schtož
Šhrystušoweho kraleštwu a jeho zyrkwoje tu na semi. Poslednje
cžachy, haj móžeschy prajicž, lětšotki njejbu ani poměrnyje taž do-
rašnje a rošbudnje i tutym žadanjom psched naš a našichy prje-
downikow stupile, kaž to tuto stare lěto cžini a drje wótrišcho
hischče to nowe lěto 1924. Tu mamy potwyschacž, hacž šmy wo-
prawdže to, schtož rěkamy, hacž šmy hódni, ewangel'zny khesesci-
jenjo rělacž, kotrychž satož a nadžija je Jesuš Šhrystuš, kiž so
sa naš woprowasche, naš lubujo hacž do šmjercze nam šwěrnj.
So bychmy tola hódni namačani byli, my jenotliwi, našche wo-
šady, našcha ewangelska zyrkej do žyła!

Čěšobratrowska ewangelska zyrkej.

(Potracžowanje.)

So bychu so wošadni mjes šobu bližicho špónali, njeje
jenož njedželu rano Boža šlužba, ale maju tež hewał w Božim
domje wošadne šhromadžiny, hdyž wšchelafore pschednoschki so
poskicža.

Njeńdže to psches mozy šararja, kiž ma tola hewał hižom
džela doseč? Haj, to je to, schtož hischče pola naš wutnyčž dyr-
šimy, mjenujzny so žiwe šobustawy wošady tež w zyrkwinškim
džele šobu pomhaja. A kaš bohacze so to w čěšobratrowskej zyrkwi
štanje, móžach husto šhonicž. Bě pónželu wjecžor w jenej
i tych ewangelskichy zyrkwojom w Prašy pschdnošchil wosjewjeny.
Džech tež tam, kaž štoro kóždy wjecžor někažku druhu biblištu
šhromadžinu wopytach. Šarar bě waznych wězow dla šapucžow-
wał. Tehodla šobustaw wošady postajeny pschednoschil wotmě-
wasche. Něčesche wo šwotomštwu zyrkwoje i tajkej šwědom-
nosčju, so šo woprawdže džiwach. Wón bě šhonil, so šym kužiško-
šerbki šarar a tehodla mje napogledil prošesche, škónčnje šo
modlicž. Čžinjachy to w šerbškej rěczi a po tym mje hischče jich
wjele i ruku potwytawšchi prajachu, so bėchu modlitow žyly derje
šošumili. Bėch tež wčžipny, schto tón pschednoschil bě. Šsly-
šachy, so bě prjedawšchi podjanski měšchnil, kiž bě i čěšobratr-
škej zyrkwi pschistupil, i mjenom Šubat, ale nětko w šwětnym
powołanju štejesche. Tež njedželu móžach wobkědžowacž, kaž
wubjerne předomanje šo wot jeneho lajka wotměwasche, dofelž
šarar w druhej zyrkwi šastupawasche. Nočnych štoro wěricž, so
předar njebě theologiju študowal a we šwětnym powołanju šte-
ješche. Tutón knjes rělasche Šratowil a bėšche šekretar Šužo-
weho domu, wulkeho móžneho twarjenja, w kotrymž šarjadništwu
žyšeje čěšobratrowskej zyrkwoje měštuje. Wón předomawasche wo
jenu schtucžku šczenja Marka 2, 3, kaž ščtyrjo wužadneho k Jesu-
škej pschinješechu, a wabišche, so bychmy tež praktiše khesescizjan-
štwu wopokasali, ale to je jenož potom móžno, hdyž šmy šami
k Jesuškej pschischli. — Šohnowana pomoz tajkich šobustawow
šo wošebje potwyschitow ščulach, ale wo tym druhu ras
něšchto nadrobnichy. Čžzu jenož tu hischče pschistajicž, so wšchē

ewangelske zyrkwoje w Čžškej šu šo do jeneho šwotomštwu šhro-
madžile, kotrež ma njeno „šostnizka jednota“. Tuto njeno
šatožuje šo na šostnizy (šonstanz), hdyž šo profesor Šuž šwo-
jeje ewangelski wěry dla wot podjanskichy špali. Tež prezident
tuteje ewang. šostnizkeje jednoty njeje žadny duchowny, ale šlaw-
ny lékař w Prašy, i mjenom dr. med. Šuf, kiž mje wutrobnje
witasche.

Jenž na tute waschne je móžno, so pschi wulkim pschistupje
do ewangelskeje zyrkwoje duchowne žiwjenje nječžerpi ale rošče,
dofelž šararjam njeby móžno bylo, so bychu šami w'cho na
došahaze waschne wothladacž mohli. Šarar Šanschtjaš we
Prašy, kiž šedme lěto w šastojništwu šteji, wobdarjony muž a
šahorjony sa Bože kraleštwu, powjedasche mi, so pschi šapocžatku
šwojeho džela wošolo tyžaz wošadnych mējesche a nětko šu wjazu
hacž wošom tyžaz. Taš wjele je w bėchu tych lět k šwojej wo-
šadže pschistupilo!

Čacžiščej mojego wopyta čěšobratrowskej zyrkwoje bě naj-
lēpschi a šebi myšlach: kažte duchowne žiwjenje je tola w njej
a kaš dobre by bylo, hdy bychu tež šerbške wošady do tajkeho
šwotomštwu šstupile, hdyž bychu šo nadawki Božeho kraleštwu mjes
Ššerbami w macžernej rěczi hischče wjele lēpe wuwjščž daše,
kaž nětko to móžno je. Drje je knjes šarar Mjertwa-Šufecžanski
hižom pschid dlějšchym cžachom na to špomnič, ale k tomu dyrbja
tež šobustawy našichy wošadow a wošebje šerbšy zyrkwinšy
pschedštejicžerjo pomhacž, dofelž duchowni njemōža to šami ša-
kožicž a wotwaricž. (Škónčjenje pschichodnje.)

Bieš Boha na k'čče.

Špřiala Šristina Šobowa.

(Potracžowanje.)

„Špomjatkuj šebi“, by prajil, „šotre šela šu čžlowjekam a
škotej dobre; budžesch ras šam šłot pasčž a tole trjebacž!“ —

Ras pschijachli Šožko žyly b'š dycha; bě telko čžerjownych
jahodow namačal, so bě tam wot nich wšcho čžorne. Njeda přjedny
měra, daniž jemu Martinko njedowoli, našajtra wot domachy
šorbil šobu wšacž, jón polny naššeracž a do hajnikownje donjesčž.
W hajnikowni šo hólza wopračachu, hdyž nětk bydli; bėchu
jeho macž derje šnali. Šapčacžichu jahody derje a položichu hi-
schče do šorbja wšchelafore sa hólzow. Šotom i Šožkom wucžini-
chu, so by šřjedu a šobotu sa nich po mjažo šhodžil, sa čžož
dyrbjesche kóždy ras šti krajarje doštacž. Wješelaj wrócžišchtaj
šo to hólzaj na wjecžor domoj.

Wot teho čžacha pschinoschowasche Šožko do hajnikownje a
Martinko poška jeho kóždy ras na pošt, hacž tam njeby ničžo sa
šnješa hajnika bylo; bě ras šlyšach, kaš žony škoržachu, so dyrbja
taš dolho šodarmo na list čžacž, jena wot muža, druhu wot šyna,
a so tute listy husto tyžen došho na pošče abo pola listyňošcherja
ležachu.

Šnjes hajnik poštwali hólzow, so bėšchtaj šebi něšchto mudre
wumyšliloj. W šym šlyšachu šužodžinki pschi hajnikowni a
wucžinichu šebi to tež taš i Šožkom. Taš njetrjebasche jemu Mar-
tinko wot šwojeho šhlěba dawacž, haj móžesche šebi hischče wšche-
lakašo sa šymu nahromadžicž. Šena šošpo'a dawasche jemu
jeja, druhu bėrnj abo rěpu, ščezža něšchto morchwoje, a schtož
bě najlēpsche, tuto lěto mējachu w horach jablucžiny a krusch-
winy wjele šadu; dowolichu hólzej, š bi naššeracž, šelkož móžesche
nješčž; něšchti dachu jemu tež šušcheneho šadu. Šólzaj waješchtaj
šebi tute darj a šhomaschtaj je šebi sa šymu; pschetož Martinko
wjedžesche, so w šymje šłód hrošy, hdyž ničeho na poli nje-
nadeněžesch. (Potracžowanje.)

Na nowe lěto.

Rěrlusck se herb. „Spěwaršick“ čjo. 336*):

Budź tebi, Jezu, slawa, při lěta spočatku,
zo twoja ruka dała wšu nam je dobrotu!

— My nětko tón čas mamy we zdobnej radosći,
při kotrymž wužiwamy wšak hnady k zbóžnosći;
nět po twojej my woli smy skonjeć lěto móhli,
duž chcemy ěi być žiwi, o Khryšće, kóždy čas.
Zo bychmy byli ěili, zdźerž ty to lěto nas! —

2. Daj k česći twojoh' mjena nam lěto dokonjeć,
zo radosć dopjelnjena hnuć njebudže so přeč!

Ach, troštuj nas, hdyž rudzi křiž naše žiwjenje!
Zdźerž křesćijanskich ludži tu w našej wótčinyje!
Daj swoje žohnowanje, spožč měr a spodobanje
a we wosadže rjenje nam słowo zakhowaj
a tak we swojim mjenje džě čertej wobaraj!

3. Wšak česć je sama twoja a khwalba služa ěi,
— daj, zo so tebje boja we prawej sćerpnosći!

Budź pola nas tu časnje a w našim wumrjeću,
hać widžimy ěe jasnje we wěčnem žiwjenju!

Njeh twoje spodobanje so při nas wšitkich stanje!

— to spěwa sej před swětom tu cyłe křesćanstwo
a prosy z nowym lětom, o Jezu, dobre wšo! —

*) S dotalnymi pokassami budź (hocz něhdy na dalsche) nětko došć! —
Na nomolwenje, pšći spocjatk (hl. čj. 44) wuprajene, njebuchu Šsmolerjez
Iniharni žane „nahladny, mēnjenja, pšćezca atd“ wotedate. — S nate
pał je słowo „Qui tacet, consentit“ = sčtož mjelczi, pšćihlohuje. Pšće-
tož nahlad dweju semrčtaju jeneho nješn. tcho lajka a drugeho (tudy nje-
m. enomoneho) duchowneho, „so by w nowem wudawlu so po možnosći malo
pšćemēnjoto“, pšćistadnie pšćeleny, — nimo, mēnju, a njemōže a njemne
mēcž žaneje rosribazeje hōdnosće pšći tał wulzowaznej naležnosći sa wšćech
ewangelskich Šserbow, kajaž je n. u. n. n. wudawł herbšt. Spěwaršick!
Šserbska našca lwa maczeina rēcž je hišćezce žiwa a so dale s dobom
wudospolnia a čžisćzi. Duž hjes dwēla mamy, mēnju, sibi pētnie spomjati-
wacz snote to wobwōdženje: „Woprawdžita pobožnosć žada šebi
nadobny (čžisćy a dobre) wuras!“ — Wobthowajmy šweru džě stare
jadro abo pšćeñczne šorna šwojich ewang. herbšt. Spěwaršick; wotštronimy
pał wo možnosći wšćon proch a plawy šandjennych lētštoteltow a woblezimy
so nowy pšćichny šabat šerbšćezce blusćezce rēcž! —

A sčtož mōže rjenšču a šepiču drastu dostacž, njesečze tola radščo se
štarim, naplatanym a bodžeržanym šabatow so špat. jecz, — ně, žadny rošomny!
— Nimo wšćeho pał tež to so šoždemu do wole pšćewostaji; pšćetož nowy
wudawł herbšt. Spěwaršick smēje so tał naprawicž a šhotowacz, so pōdla
njeho dotalne stare tež dale so triebacž hōdža, doniž njedodžerža a so pomatu
mjelcjo a bōrny šhubja. Sed hlc haec hactenus! = Tola to tudy jeno tał
šalolo!

Sursum corda = šorje wutrobny! A wšćo šluž i čžisćzi Wožej a Šser-
bam i wužitku, t. r. i žohnowanju a natwarjenju, so bnyčny dale bōle šami
jeho bnyli, se šhwalbje jeho čžisćze (Ešej. 1, 14)! — Špožč to nam Woža mi-
lošći dla šejom šhryšta, šłowny šwojeho čžela (Ešej. 1, 23 ščž.), šotrež je
šhromadžšina wšćech šwojnych sa čžab a wēžnosćzi!

Šarat emr. M. Urban,

šalo towaršč i dotalneho wubjerla sa nowy wudawł herbšćich Spěwaršick.

S blišća a š daloka.

— Našćim čžisćeznyim čžitarjam a čžitačkam pšćiwota naš-
šće šopjeñko dženkša sa stare lěto 1923 jene wutrobne: „W Wožim
mjenje!“ a do noweho lěta 1924 jene šwērne „Šomhaj Wōh!“
Pšćez jene lěto pošne nušow, bēdow, čžezow šmy hacž šem
dōščli, wy lubi čžitarjo a wy lube čžitački, a našće šopjeñko,
pomhajo šebi jedyn druhemu dale, šōždy po tym šwojim. Tał
dyrbi to tež w nowym lēcze hycž, šotrež drje ma tež hižo tych
brēmjenjow a brēmješćkow sa šōždeho došć pšćihotowanych!
Našće šopjeñko čže wam šwērne wostacz a waš štrowicz šōždu
njedželu s nowa: „Šomhaj Wōh!“ a nadžijomnje tež jich hišćezce
wjele s tych, šotrymž njeje hacž dotal pšćihadžalo. A š postro-
twom čže wam pšćinječž pošwēscze a rosšrawy s žyrkwineho a
nabožneho žiwjenja a pohonjowanja a pošowy sa žyrkwine a
nabožne žiwjenje, s jenyim šłowom to, ščtož nam třebne šwon-
šownje a šnutššownje sa hajenje, špēchowanje, šhlubšćenje ššče-
šćijanského žiwjenja, šotrež nětkole tał šhori w našćim kraju.
Pšćetož jenož s tuteho, jenož hdyž našć lud šnutššownje na
wutrobje, dušći, šwēdomniju wotšhori, je jemu i pomhaju tež
w šwonšownym žiwjenju, njeh to nětko šospodařšće a politišće,

šwōjibne a wōšadne žiwjenje. Š tomu pomhaj nam a našćemu
ludėj Wōh! Š tomu čže, da-li to Wōh, tež našće šopjeñko pom-
hacz! A i tomu njeh pomhaju s nim šhromadže našći dotalni
šwērni čžitarjo a s nimi prawje wjele nowych, a to we wobēmaj
Šužizomaj, w šafšćej a w braniborsšćej! We wobēmaj njeh šo
jich wjazy a wjazy tajšćich namaša, šotšiz tał abo hinał sa našće
šopjeñko a tał sa tajšće džēto w Wožim kralesštwje šobu škutkuj,
tajšćich njeje ani w Šafšćej ani w Bramborsšćej došć! Šuž tał:
„Šomhaj Wōh!“ do noweho lěta 1924! „Šomhaj Wōh!“ to je
to najlēpšće šbožopšćezce. W nim je wšćo wuprajene, šōžde
wērne, ššprawne šbožopšćezce wobšamšćenje! Wy pšćejemy
s žylej wutrobu: Wōh Šnjes daj to dopjelnjenje s luteje hnady,
s šotrež čžył tež w nowym lēcze s nami hycž!

— Ša nowe lěto šu našćim Šserbam šažo našće rjane
šerbšće protyki pošćicžene, šknihi a wotšhrowansšće. Wšće šu
rjenje a derje pšćihotowane a wuhotowane. Šomuz njebu žana
i hodam wobradžena, njeh šebi tajšće hišćezce ššasa a wobštar.
Šajša šerbšća protyka je tež dobry pošmoznił a sa našće džēczzi,
wōšebje tam, hdyž šo bōle a bōle to njelube wšćhnyje pošašuje,
so šerbšće džēczzi, šhrynjež jenož mjes šobu bnyli, nēmšći rēcža, a
to tež tam, hdyž jim to nišćon njekáže a hdyž šo to šarsšći a
drušy na tym pohōrščuju. Šajša wotšhrowansšća protyka —
wšćo njemne tam tdyžnje došć jedyn a tōn šamšćny džēñ poš-
šowacz, čžab šotryž dawno hižo nimo — wuczi šōždy džēñ s nowa
džēczjo šerbšćy čžitacz — a to je tež w hewal šobrych šerbšćich
šwōjibach husto jara nušne! — Šajša protyka namotwjaja šōždy
džēñ džēczjo, so by šo tež w macžernej rēczi rošmošwjako. Šole
jenož něšćto s teho dobrego, ščtož šajša wotšhrowansšća — a š-
dobnje tež šamna! — sa našć w nowym lēcze šobu ma. A my
trjebamy šajšeho a drugeho dobrego wjele sa tuto nowe lěto 1924!
Šuž njewostajmy jo a tał dobru šerbšću protyku na šoku ale
trjebajmy ju! —

— „Šomhaj Wōh“ šebi ššasacz sa nowe lěto, njeje drje tola
nišćon šabyl, tčž tōn niz, šotryž čže jo pšćez pošć pšćinšćo-
wane mēcž. Še tomu hišćezce runje čžabša! Šuž ššasajmy jo! —
Wšćem tym lubym Šserbam, šotšiz šu tał abo hinał sa našće
šopjeñko škutkowali, sa njo pišajo, sa njo škutkuj, jo s darami
šodpjerajo, budž tu s tutchym pošćednim čžišćlom štareho lěta wu-
trobny džal wuprajeny. Wōh Šnjes šapacz šam a žohnuj wam
to wšćo po šwojej hnadže. „Wutrobny džal a druhi ščōcz šažo
tał!“ tał šo praji, a tał někał čžemoj to tež my prajicž, šo na-
džijejo, šo nam na šajšim šobudžēlanju a pomhanju tež w no-
wym lēcze 1924 njepobradhuje.

— Pšćedžhōššćwo šerbšćeho luthersšćeho šnitowneho towar-
šćwa prošy wšćo ščisćeznych šš. ššarjow, šo čžyli šuž šoni tał
tež lēšša sa roššćerjenje našćeje rjenje poradženeje nabožneje wot-
šhrowansšćezce protyki na lěta 1924 došćezšewje šōždy we šwojej wō-
šadže šo poštaraci. Wumēnjema sa to šu šamšćne wšćate. Šacžer-
šće džēczzi bnyhu wšćezce šažo rad wo šhēžich w šōždej nby tele
protyki rošnowšćate. Ššacžšćina je 1 šš. šš. sa ššemplar. Šopředka
nutrny džal sa lubošćizowu prošu.

Šistownja.

— W. Mr. w Š. sa epiphaniaš. — Š. w Š. W. sa 1. p.
epiphaniaš.

— Š. Š. Wšćem tym čžisćeznyim pšćezčelam, šiz šu mē
s listami a dopišćami w naležnosćach a nadawšćach a džēšćach
našćeho šopjeñka i pošozny byli, džakuju šo dženkša, hdyž šažo
jene lěto še šōžzej šhwata, tež na tutchym mēšćnje wutrobnje, šim
pšćejo do noweho lěta Wože žohnowanje. Njeh tež to lěto 1924
s šotrymž našće šopjeñko šwōj 34. lētnił nastupi, našć šjednocze-
nyčy namaša i šwērnemu džēlu Wōhu i čžisćzi a Šserbam i wu-
žitkej! Šał tuž „Šomhaj Wōh!“

Šedaktor.